

[Petra Petersen.]

Jeg hørte i dag om en familie her i København, der havde et barn, som skulle anbringes, og foruden at skulle betale for dette barn kom familien ud for dette — da det var en 3 børns familie —, at den støtte, de fik til deres lejlighed, også blev frataget dem. Den slags kan fuldkommen slå en sådan families økonomi over ende.

Da jeg ikke kan forvente, at den højtærede minister kan garantere, at jeg kommer med i udvalget, bliver jeg nødt til herfra at bede ministeren svare mig på følgende:

Hvor sætter socialministeren grænsen for, hvem der er trængende?

Skal forældrene udrede tøj til børnene under deres ophold på skolen? — jeg har ikke kunnet finde det nogen steder.

Skal forældrene betale børnenes rejser hjem i ferier? For det gælder for både døve børn, for døvstumme børn og også for de børn, der er anbragt på åndssvageanstalter, at de ikke er dårligere, end at de kan besøge hjemmene. Det er, hvad jeg vil sige om de døve børn.

Så kommer vi til de voksne døve. Her hilser jeg med glæde oprettelsen af erhvervs- og vejledningskontorer, som kan hjælpe de døve og tunghøre. Jeg mener, det er meget vigtigt, at man ikke slipper sådanne børn, såsnart de er kommet ud af skolen, men følger dem videre og hjælper dem ind i erhverv.

Hvad jeg finder er meget nødvendigt, er den i § 22 nævnte central for høreapparater og høreundersøgelser. Der er ingen tvivl om, at mange døve, og ikke mindst de mennesker, der mister hørelsen på grund af alder, føler sig slået ud i omgangen med andre mennesker på grund af døvheden; de kan ikke høre, hvad folk siger, og tror altid, at der netop bliver talt om dem. De er meget dårligt stillet, og de ville kunne hjælpes, hvis de fik høreapparater, der gjorde det muligt for dem at klare sig sammen med andre. Der er ingen tvivl om, at mange tunghøre snydes ved, at de får ubrugelige eller forkerte apparater. Jeg kan nævne, at en mand gennem en årrække havde et fuldkommen uegnet høreapparat, og da han fik et rigtigt apparat, var han i stand til at følge en samtale nøjagtig så godt, som hvis han ikke havde været tunghør.

Jeg kunne dog ønske, at apparatsamlingen foruden centralen i København og den filial, der allerede findes i Esbjerg, også oprettede filialer i andre landsdele. For Jyllands vedkommende kunne jeg tænke mig foruden den filial, der findes i Esbjerg, en i Aalborg og en i Aarhus, for Fyns ved-

kommende en i Odense samt for Sjællands vedkommende også en i Sydsjælland.

Vi må huske på, at de gamle, der lever af aldersrente — og det er mange gange de gamle, der bliver tunghøre —, eller andre med små indtægter, med indtægter, der ligger nær ved aldersrenten, ikke har råd til lange rejser fra f. eks. Fyn til København for at få et høreapparat, og mange af dem er heller ikke i stand til at klare en rejse alene. Det ville betyde meget for dem at kunne henvende sig om et sådant høreapparat i en by i nærheden af den, hvori de bor.

Mit parti betragter det som en meget vigtig opgave at værne om syge og svage i samfundet, og der er i dette lovforslag fremskridt i så henseende. Jeg skal derfor tilsige mit partis velvilje ved behandlingen af lovforslaget.

Evald Christensen: Jeg har lyst til at begynde med at sige den højtærede socialminister tak for hans lovforslag. Det er et lovforslag, som vi sikkert alle er enige om at vi skal have ophøjet til lov og have det bedst mulige ud af for de mennesker, det drejer sig om. Min gruppe hører til dem, der har arbejdet og vil blive ved at arbejde for at hjælpe den slags mennesker og hjælpe dem godt.

Jeg vil gerne takke det ærede medlem hr. Erik Appel for hans udtalelse om, at de tunghøre og døve længes efter bedst mulig hjælp, og jeg kan bringe en hilsen fra de tunghøre og døve fra hele Hjørring amt — jeg talte til dem efter opfordring sidste søndag ved et møde i Hjørring. Der er noget vist gribende i at komme sammen med en sådan flok mennesker, der alle skal have telefon på for at høre, hvad der bliver sagt. Man får et så stærkt indtryk af, at det her er mennesker, som man skal være så god ved, som man kan, så hjælpsom mod som muligt og så venlig overfor, som man kan være, for de er stillet vanskeligt i samfundet.

Ved det omtalte møde fik jeg også et stærkt indtryk af, at der er en ting, som disse mennesker taler meget om, og som de ser hen til med forventning — hvilket også er nævnt af i alt fald to af de ærede talere —; det er mundaflesningen. Flere af dem er dygtige til det, de får også undervisning i det, og jeg vil meget anbefale, at man går videre dermed. Mundaflesningen vil også hjælpe de tunghøre og de døve, når de mødes, til at få meget ud af mødet og til at dele meget i livet.

Løvrigt er alt det sagt, som jeg havde haft